

Sygn. akt VU 324/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 września 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant p.o. stażysty E. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z wniosku E. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania E. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 24 lutego 2015 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 324/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 lutego 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił wnioskodawczyni E. K. prawa do emerytury z uwagi na brak wymaganego stażu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu dnia 23 marca 2015 roku pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie E. K. prawa do emerytury po zaliczeniu do okresu pracy w warunkach szczególnych okresów od 20 października 1982 roku do dnia 28 lutego 1984 roku, od 1 grudnia 1986 roku do 28 lutego 1987 roku oraz od 1 lipca 1994 roku do 7 października 1997 roku w (...).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. K. urodziła się w dniu (...). W dniu 2 lutego 2015 roku złożyła wniosek o przyznanie emerytury.

Wnioskodawczyni była członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego, ale złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

(dowód: wniosek o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych)

Na dzień 1 stycznia 1999 roku E. K. udowodniła staż pracy wynoszący 20 lat 4 miesiące i 15 dni w tym: **11 lat 5 miesięcy stażu pracy w warunkach szczególnych.**

Organ rentowy zaliczył wnioskodawczyni do pracy w szczególnych warunkach, na podstawie świadectw pracy w szczególnych warunkach, okresy pracy od:

- 11 sierpnia 1978 roku do 14 listopada 1978 roku, od 15 listopada 1978 roku do 31 maja 1981 roku, od 1 czerwca 1981 roku do 19 października 1982 roku, od 1 marca 1987 roku do 30 czerwca 1994 roku (pomniejszone o okresy zasiłków chorobowych) w (...) przy mechanicznej obróbce włókna oraz prace magazynowe surowców i półproduktów toksycznych.

(dowód: decyzja ZUS z dnia 24 lutego 2015 roku k. 20 akt emerytalnych, odpowiedź na odwołanie k. 9-10)

Wnioskodawczyni E. K. w okresie od 11 sierpnia 1978 roku do 31 stycznia 1998 roku była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w Zakładach (...) w T. (poprzednio (...)).

(dowód: świadectwo pracy z dnia 31 stycznia 1998 roku k. 5 akt kapitałowych, umowa o pracę z dnia 1 lipca 1990 roku k. 10 akt osobowych, umowa o pracę z dnia 2 marca 1987 roku k. 11 akt osobowych, umowa o pracę z dnia 1 października 1982 roku k. 12 akt osobowych, umowa o pracę z dnia 24 listopada 1978 roku k. 13 akt osobowych)

Wnioskodawczyni w okresie od 20 października 1982 roku do 28 lutego 1984 roku oraz w okresie od 1 grudnia 1986 roku do 28 lutego 1987 roku pracowała jako starszy operator przygotowywania danych w (...) ((...)) w (...) na stanowisku pracownika obsługi maszyn licząco –analitycznych. Zadaniem (...) było wprowadzenie do komputera typu O. wszystkich danych dotyczących zamówionych oraz wyprodukowanych towarów tj. ich liczby i nazwy. Każdy towar miał odpowiedni symbol. Wnioskodawczyni pracowała tylko i wyłącznie przy użyciu maszyny typu dziurkarka. Do zakresu obowiązków skarżącej należało perforowanie i sprawdzanie kart oraz tasiemek papierowych na podstawie dokumentów źródłowych oraz rozliczanie się powierzonych dokumentów, kart i tasiemek papierowych, właściwe obsługiwanie maszyn perforujących i utrzymanie czystości i porządku na miejscu pracy. Wnioskodawczyni pracowała na maszynie perforującej o nazwie dziurkarka. Jej praca polegała na tym, że do dziurkarki (która przypominała maszynę do pisania) wkładała kartę papieru, na której zaznaczonych było 80 kolumn. Symbol, który był na dokumencie, z którego wnioskodawczyni miała wprowadzić dane odpowiadał konkretnemu przyciskowi na dziurkarce. Naciśnięcie konkretnego przycisku powodowało wycięcie w odpowiednim miejscu dziurki na karcie (perforowanie karty). Następnie wnioskodawczyni sprawdzała prawidłowość wprowadzonych danych i przekazywała dokument pracownikowi, który pracował na maszynie o nazwie czytnik kart. Po przejściu dokumentów przez czytnik kart kolejny pracownik wprowadzał dane z kart do komputera typu O.. Wnioskodawczyni nigdy nie pracowała bezpośrednio przy komputerze typu O..

(dowód: angaż z 18 października 1982r. – k. 14 akt emerytalnych, angaż z dnia 16 sierpnia 1983r. – k. 13 akt emerytalnych, zakres obowiązków dla stanowiska starszy operator urządzeń przygotowania danych w (...) k. 15 akt emerytalnych, zeznania świadka G. S. (1) protokół rozprawy z dnia 10 września 2015 roku nagranie od minuty 2.42 do minuty 15.25, zeznania świadka E. B. protokół rozprawy z dnia 10 września 2015 roku nagranie od minuty 15.30 do minuty 19.40, zeznania wnioskodawczyni protokół rozprawy z dnia 10 września 2015 roku nagranie od minuty 19.55 do minuty 38.01)

W okresie od 1 lipca 1994 roku do 7 października 1997 roku wnioskodawczyni pracowała jako referent w Dziale (...). Pracowała w magazynie, w którym przechowywane były surowce i materiały zarówno z (...) jak i z innych zakładów. Wśród tych artykułów znajdowało się włókno wiskozowe, które było w workach rutowych, chemia gospodarcza w opakowaniach, środki udroźniania rur przechowywane w baniakach i kartonach, tomofan w formie bel, wata celulozowa opakowana w worki albo w kartony. Wnioskodawczyni liczyła towar, wydawała towar, rozładowywała i załadowywała towar z i na samochody, sprzątała w magazynie.

(dowód: zeznania świadka W. K. k. 26, zeznania świadka A. I. k. 26, zeznania wnioskodawczynie protokół rozprawy z dnia 10 września 2015 roku nagranie od minuty 19.55 do minuty 38.01, angaż z dnia 1 lipca 1994r. – k. 12 akt emerytalnych)

Wnioskodawczynie nie zostało wystawione świadectwo pracy w warunkach szczególnych za te okresy.(okoliczność bezsporna)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1)okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawczynie należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawczynie posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawczynie ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 20 lat, ukończyła 55 lat i była członkiem OFE, ale złożyła wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawczyni dysponowała świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawionym przez jej pracodawcę tj. w (...) jedynie za okresy: 11 sierpnia 1978 roku do 31 maja 1981 roku, od 1 czerwca 1981 roku do 19 października 1982 roku, od 1 marca 1987 roku do 30 czerwca 1994 roku. Okres ten został wnioskodawczyni zaliczony do jej stażu pracy w warunkach szczególnych, co wynika z treści decyzji organu rentowego z dnia 24 lutego 2015 roku oraz z treści odpowiedzi na odwołanie (k. 9-10). Wnioskodawczyni wносиła natomiast o zaliczenie jej do stażu pracy w warunkach szczególnych również pozostałego okresu zatrudnienia w (...) w T. tj. od 20 października 1982 roku do 28 lutego 1984 roku, od 1 grudnia 1986 roku do 28 lutego 1987 roku oraz od 1 lipca 1994 roku do 7 października 1997 roku, wskazując, że w także w tych okresach pracowała w szczególnych warunkach.

Organ rentowy zakwestionował, aby wnioskodawczyni w spornych okresach pracowała w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, gdyż pracodawca nie zaliczył tych okresów do pracy w warunkach szczególnych i za te okresy pracy nie wystawił świadectwa pracy w warunkach szczególnych.

Wprawdzie brak takiego świadectwa nie wyklucza dokonania ustalenia pracy w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego, nie mniej w takiej sytuacji na ubezpieczonym stosownie do treści art. 6 k.c. spoczywa ciężar wykazania wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W przedmiotowej sprawie jest to tym bardziej trudne, że pracodawca pewne okresy pracy zaliczył skarżącej do pracy w warunkach szczególnych, co oznacza, że dbał o to, aby pracownicy, którzy rzeczywiście pracowali w szczególnych warunkach mieli tą pracę należycie udokumentowaną. Odmowa wydania świadectwa pracy w warunkach szczególnych przez pracodawcę stwarza w takiej sytuacji domniemanie, że ubezpieczona w spornych okresach takiej pracy nie wykonywała.

Skarżąca nie obaliła tego domniemanie, gdyż przeprowadzone postępowanie dowodowe nie potwierdziło, aby w spornych okresach pracowała w szczególnych warunkach.

Charakter pracy wnioskodawczyni w okresie od 20 października 1982 roku do 28 lutego 1984 roku oraz w okresie od 1 grudnia 1986 roku do 28 lutego 1987 roku na stanowisku starszego operatora przygotowywania danych Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków: G. S. (2) oraz E. B.. Świadkowie pracowali na takim samym jak wnioskodawczyni stanowisku (operatora maszyn licząco-analitycznych), a zatem posiadali szczegółową i co za tym idzie wiarygodną

wiedzę co do charakteru jej pracy. Świadkowie zeznali, że wnioskodawczynie w spornych okresach pracowała w (...) przy obsłudze maszyny typu dziurkarka. Do podstawowych i stałych obowiązków wnioskodawczynie należało wprowadzanie odpowiednich danych dotyczących produkcji na papierowe karty przy pomocy maszyny dziurkarki, a następnie sprawdzenie prawidłowości wprowadzonych danych. W celu wykonania tych zadań skarżąca wkładała do dziurkarki (przypominającej maszynę do pisania) karty i przy użyciu przycisków dziurkarki wprowadzała na kartę dane (symbole). Naciśnięcie konkretnego przycisku powodowało wycięcie w odpowiednim miejscu dziurki w kartce (perforowanie karty). Następnie tak zapełnioną kartę wnioskodawczynie sprawdzała pod względem prawidłowości wprowadzonych danych i przekazywała pracownikowi, który sprawdzał dokument przy pomocy czytnika kart. Sprawdzone karty trafiały do pracownika, który wprowadzał je do komputera typu O.. Wnioskodawczynie nigdy bezpośrednio przy takim komputerze nie pracowała.

Wnioskodawczynie szczególne warunki swojej pracy wiązała z obsługą monitorów ekranowych. Podnosiła bowiem, że maszyna dziurkarka była maszyną pomocniczą komputera typu O.. Ponadto komputer O. znajdował się w tym samym pomieszczeniu, w którym ona pracowała, a zatem była narażona na jego szkodliwe działanie.

Prace, które wykonywała skarżąca jako operator przygotowywania danych obsługujący dziurkarkę, wbrew twierdzeniom skarżącej, nie sposób zaliczyć do prac, o których mowa w dziale XIV poz. 5 wykazu A – załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów tj. do prac szczególnie obciążających narząd wzroku i wymagających precyzyjnego widzenia - w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych.

Po pierwsze należy stwierdzić, że skarżąca – wbrew swojemu stanowisku - nie pracowała przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych, gdyż jak wynika z zeznań świadków, skarżąca nigdy nawet nie posługiwała się w pracy monitorem ekranowym, nie mówiąc już o jego obsłudze, a obsługiwała maszynę typu dziurkarka, która przypominała maszynę do pisania. Pojęcie obsługi monitorów ekranowych nie jest tożsame z posługiwaniem się przy pracy tymi monitorami, jak chce skarżąca. Przepis pkt 5 działu XIV nie ma na uwadze samego posługiwania się komputerem w pracy, lecz pracę szczególnie obciążającą wzrok i wymagającą precyzyjnego widzenia przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych. Za taką pracę można uznać np. pracę operatora mikroskopów i monitorów ekranowych. A zatem praca z użyciem komputera nie może być niejako a priori uznawana jako wykonywana w szczególnych warunkach – jak chce wnioskodawczynie- gdyż mogłoby to prowadzić do nieuprawnionego twierdzenia, że każdy pracownik korzystający w pracy z komputera jest zatrudniony w szczególnych warunkach, co mogłoby być zaliczane do zatrudnienia w szczególnych warunkach dla celów emerytalnych. Powyższe stanowisko jest zgodne z poglądem Sądu Najwyższego co do charakteru pracy przy użyciu monitorów ekranowych wyrażonym w wyroku z dnia 19 września 2007r. (III UK 38/07, opubl. OSNP z 2008r., nr 21-22, poz. 329) oraz w wyroku z dnia 8 marca 2010r. II UK 236/09).

Nie zmienia tej oceny okoliczność, że skarżąca pracowała w tym samym pomieszczeniu, gdzie był komputer O.. Pracą w szczególnych warunkach nie jest bowiem praca w narażeniu na niekorzystne oddziaływanie starego modelu komputera, ale tylko praca szczególnie obciążająca wzrok przy obsłudze monitorów ekranowych

Dodatkowo należy podnieść, że stanowisko, na którym wnioskodawczynie pracowała starszego operatora urządzeń przygotowywania danych – wbrew stanowisku pełnomocnika skarżącej w głosie do protokołu - nie jest także wymienione w zarządzeniu nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30 marca 1985r. Zgodnie bowiem z tym zarządzeniem pracami szczególnie obciążającymi narząd wzroku i wymagającymi precyzyjnego widzenia w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwania się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych są jedynie prace na stanowiskach:

1)fotograf fotopoligraficzny

2)grawer mikroelementów

3)kontroler jakości

4)monter elementów półprzewodnikowych

5)operator mikroskopów i monitorów ekranowych

Skarżąca żadnego z w/w stanowisk nie zajmowała.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie ma racjonalnych podstaw do kwalifikowania pracy z użyciem maszyny dziurkarki na zajmowanym przez wnioskodawczynię stanowisku starszego operatora urządzeń przygotowywania danych jako zatrudnienia w szczególnych warunkach. Takiej kwalifikacji jak wyżej podkreślono podlega wyłącznie szkodliwa praca w kartografii, montażu mikroelementów wymagającego posługiwanie się przyrządami optycznymi oraz przy obsłudze elektronicznych monitorów ekranowych, które jako szczególnie obciążająca wzrok pracownika została wymieniona w wykazie tego rodzaju prac ustalonym na podstawie przepisów dotychczasowych.

Pracę wnioskodawczyni polegającą na obsłudze maszyny dziurkarki można zaliczyć do pracy w kartografii (perforowanie kart papieru), nie mniej i ta praca nie była pracą szczególnie obciążającą wzrok. Wykonywane bowiem przez nią czynności (skarżąca za pomocą klawiatury będącej częścią składową dziurkarki wprowadzała odpowiedni kod na karty tj. perforowała karty), nie wymagały precyzyjnego widzenia. Tak samo jak takiego precyzyjnego widzenia nie wymaga obsługa maszyny do pisania, czy klawiatury komputera. A tylko prace szczególnie obciążające narząd wzroku i wymagające precyzyjnego widzenia ustawodawca zaliczył do prac w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A dziale XIV poz. 5

Również podnoszona przez wnioskodawczyni okoliczność, że świadkowie pracujący u tego samego pracodawcy i wykonujący podobną do niej pracę, mieli zaliczony przez ZUS okres świadczenia tej pracy do pracy w szczególnych warunkach, nie może stanowić dowodu na to, że wnioskodawczyni pracowała w szczególnych warunkach. Sąd nie zajmował się oceną charakteru pracy świadków tylko wnioskodawczyni.

Należy przypomnieć, że podstawowym ustawowym założeniem i zarazem zasadniczym kryterium ustalania uprawnień z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach pracy mogą być tylko okresy zatrudnienia przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia lub znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Takiego charakteru nie ma praca przy użyciu maszyny do dziurkowania papieru, jak słusznie potwierdził sam pracodawca skarżącej odmawiając wydania jej świadectwa pracy warunkach szczególnych za ten okres.

Charakter pracy wnioskodawczyni w drugim spornym okresie od 1 lipca 1994 roku do 7 października 1997 roku Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka W. K. i A. I. oraz samej wnioskodawczyni. W. K. pracował razem z wnioskodawczynią w tym samym magazynie i jako magazynier wykonywał te same co ona prace. Dysponował tym samym bezpośrednią wiedzą co do charakteru pracy wnioskodawczyni w spornym okresie zatrudnienia. W przeciwieństwie do drugiego świadka A. I., który jedynie jako przedstawiciel związków zawodowych był w tym magazynie od czasu do czasu. Do jego obowiązków należał obchód po wszystkich oddziałach W.. Niemniej z zeznań w/w świadków wynika, że w magazynie, w którym pracowała wnioskodawczyni były przechowywane surowce i materiały wyprodukowane przez zakład (...) oraz towary z innych zakładów. Wśród tych artykułów znajdowało się włókno wiskozowe, chemia gospodarcza, środki udroźniania rur, tomofan, wata celulozowa. Wszystkie znajdujące się w magazynie produkty były zapakowane. Włókna wiskozowe i wata były pakowane w worki jutowe po 5 kg natomiast chemia gospodarcza w baniakach i kartonach. Wnioskodawczyni przyznała, że w spornym okresie pracowała w magazynie działu sprzedaży hurtowej i detalicznej. Był to odrębny budynek. Do obowiązków wnioskodawczyni należało przyjmowanie towaru z zakładu (...) oraz z innych zakładów, załadunek i rozładunek towarów z samochodów, przeliczenie i układanie towaru oraz sprzątnięcie w magazynie.

Pracy wnioskodawczyni w magazynie nie można zaliczyć do prac wymienionych w pkt. 40 działu IV (w chemii) wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów, który dotyczy prac magazynowych, załadunkowych,

rozładunkowych, transport oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych.

Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 4 grudnia 2013r. w sprawie III AUa 471/13 stwierdził, że w wymienionej pozycji chodzi wyłącznie o prace, w których pracownik ma bezpośredni kontakt z wymienionymi tam substancjami. Szczególne warunki pracy w magazynie są zatem związane ze szczególnie szkodliwymi właściwościami towaru, który jest magazynowany, co w bezpośredni sposób oddziałuje na pracowników magazynu.

Wprawdzie wnioskodawczyni pracowała w magazynie przy wyrobach produkowanych w (...) W., które były wyrobami pylistymi, toksycznymi, żrącymi, parzącymi i wybuchowymi, ale nie miała z tymi wyrobami bezpośredniego kontaktu, gdyż wszystkie produkty były szczelnie zapakowane. Wnioskodawczyni nie przepakowywała tych środków w mniejsze opakowania. Nie zajmowała się zatem przeładunkiem materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących lub parzących, a jedynie ich liczeniem, układaniem a także załadunkiem i wyładunkiem środków już zapakowanych. Pracując w takim charakterze nie była zatem narażona na bezpośredni kontakt z tymi środkami, co szczególnie szkodliwie wpływa na organizm. Tylko natomiast praca w narażeniu na bezpośredni kontakt ze szkodliwymi dla zdrowia substancjami wymienionymi w pkt 40 działu IV, które są magazynowane, załadowywane lub rozładowywane, daje przywilej uzyskania emerytury w obniżonym wieku emerytalnym. Należy podkreślić, że pracodawca skarżącej wystawiając świadectwo pracy w szczególnych warunkach za sporny okres nie uznał prac przez nią wykonywanych w okresie 1994-1997 za prace magazynowe, załadunkowe, rozładunkowe, transportowe oraz konfekcjonowanie surowców, półproduktów i wyrobów gotowych - pylistych, toksycznych, żrących, parzących i wybuchowych. Co znamienne, gdy wnioskodawczyni takie prace rzeczywiście wykonywała pracując w innym magazynie składującym chemię i surowce, a mianowicie w okresie 03.1987r. do 06.1994r., to pracodawca potwierdził szczególne warunki pracy w wydanym jej świadectwie pracy. Świadczy to o tym, że pracodawca przywiązywał dużą wagę do prawidłowej ewidencji prac wykonywanych przez swoich pracowników, dbając o to, aby pracownik, który rzeczywiście wykonywał prace w warunkach szczególnych miał tą pracę należycie udokumentowaną w świadectwie pracy.

Niezasadnie natomiast organ rentowy odliczył wnioskodawczyni ze szczególnego stażu pracy okresy pobierania zasiłku chorobowego. Ponieważ jednak okres ten wynosił jedynie 1 miesiąc i 15 dni (pismo k. 39 akt), błąd ten nie wpływa na prawidłowość wydania zaskarżonej decyzji.

Skoro zatem wnioskodawczyni w żadnym ze spornych okresów nie wykonywała prac w szczególnych warunkach wymienionych w wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów, to decyzję organu rentowego odmawiającą jej prawa do emerytury należy uznać za prawidłową, gdyż nie legitymuje się ona 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych..

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.